

Дотогавашнитѣ устабашии по строежа на фабриката — сливенцитѣ Данчоолу и Хаджи Стойчо, като предугаждали, че работата имъ ще отиде на вѣтъръ — „яспусъ“, съобщили на аянина сѣщинското еснафско звание на уста-Тодора, като посочили майсторскитѣ му строежи въ Влашко, Клуцохоръ — Сливенъ и пр., следъ което последниятъ е билъ принуденъ, волею-неволею, да влѣзе въ сѣщинската си роля — майсторъ по строежа и бжде единъ отъ тримата майстори-ржководители на фабриката. Обаче устабаши Тодоръ, съ проявеното си умѣние въ строителството, скоро обръща вниманието на аянина, който, за да го насърдчи и съ това да ускори много бързанитѣ строежи, въпрѣки възприетата ангария, уславя го съ надница, като му повѣрѣва да планира и завежда строежа на главнитѣ фабрични павилиони. Отъ българска завистъ, която сигурно и тогава не е липсвала въ нашето общество, за оказаното отъ аянина внимание, гореспоменатитѣ устабашии почватъ да клеветятъ предъ бея уста Тодора.

Минаватъ месецъ-два, сключватъ се година-две, уста Тодоръ работи и чака заплата отъ аянина. За да се издържа семейството му, следъ завръщането си отъ Влашко, изпродава покъщнина и изпояда всичко спестено. Срещу 12-годишния неплатенъ данѣкъ презъ отсъствието му отъ Турция, властѣта продава кола и волове, и така се влошава икономическото му положение, че той, мимо добра воля, решава „да прекърши хатѣра“ на фабричния управителъ-бей. Срещу надницитѣ отъ привършена работа поисква отъ бея малко харчлъкъ. За тая му смѣлость беятъ го нахоква, устабашията се разсърдва. Следъ като дълго обмислялъ кѣшнитѣ си неволи, като не намира другъ изходъ за влошеното си материално положение, въ отчаяние, решава да бѣга отъ ангарийната фабрична работа. Предъ царящата дома неволя и угрозата на децата му да измратъ отъ гладъ, съседи се смиляватъ надъ семейството му и почватъ помежду си да го канятъ на зидарска работа изъ отстраненитѣ отъ правителствения конакъ градски махали.

Обикновено сутринъ призори уста-Тодоръ скритомъ се е качвалъ на коня си — ужъ по лозята на работа, съ трионъ и тесла въ дисагитѣ, отивалъ на печалба по близкитѣ тунджански воденици. По това време се почва строежа на прочутата тунджанска воденица при Каракая (задъ сливенскитѣ минерални бани).